

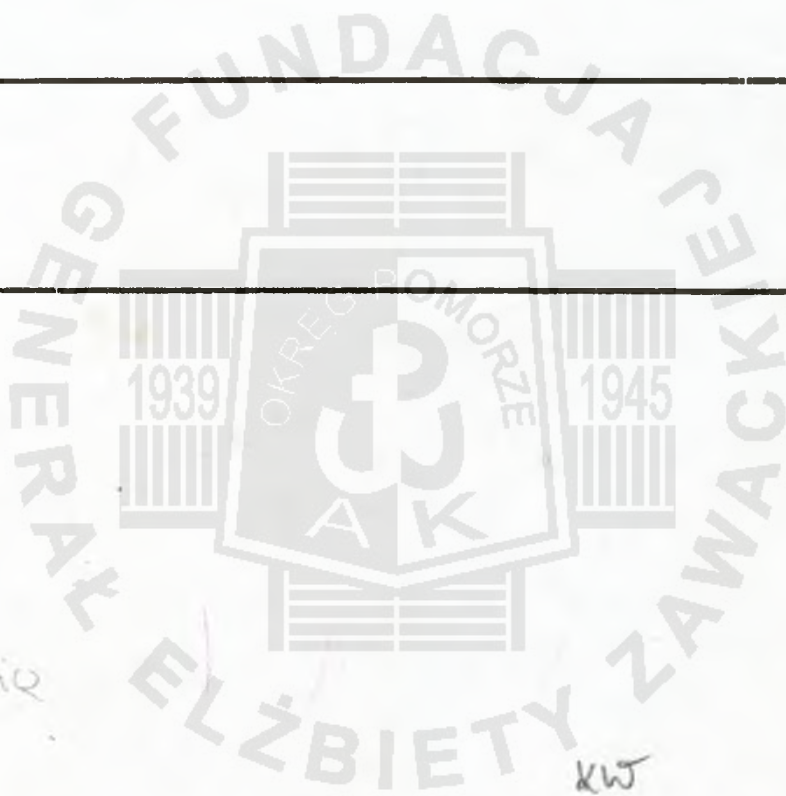
MEMORIAŁ

Generał Marii Wittek

M. [unclear] [unclear] opracowanie

Założenie K. Min. I. 1999

Opracowanie stat. 2013.

materiały przekazane
p. K. Wojtowicz
Kraków

FK
KG
ZOR
Kraków

†† 1984

BEAUPRÉ Jadwiga

zd. Klemensiewicz

ps. "Sikorska"
"Malina"

1474 / WSK

Spis zawartości teczki - BEAUPRÉ Jadwiga

1474/WSK

I/1. Relacja ✓

I/2. Materiały dokumentujące walkę relatorki o niepodległość
i stanowiące uzupełnienie relacji

I/3. Materiały uzupełniające relację, inne niż w punkcie I/2, s. 1-5

II. Materiały dotyczące osoby relatorki
i jej działalności nie związanej z walką o niepodległość

III. Inne materiały

1 - dotyczące rodziny relatorki

2 - dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945)

3 - nie związane z okresem II wojny światowej

IV. Korespondencja bieżąca

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓

VI. Fotografie, zob. I 3, s. 3

I/1 Relacja

- Relacja własna [b.d.], mps, rękopis, oryg., k. 2, s. 1-2
- Życiorys [b.d.], autor nieznany, rękopis, kopia, k. 2, s. 3-4
- Życiorys [b.d.], autor nieznany, mps, kopia, k. 2, s. 5-6
- Życiorys [b.d.], autor nieznany, mps, kopia, k. 2, s. 7-8
- Biogram oprac. przez K. Wojtowicz [b.d.], mps, kopia, k. 6, s. 9-14
- Biogram [b.d.], autor nieznany, mps, kopia, k. 2, s. 15-16

Donosy

Po wybuchu węgry w PKO 4 września, gdzie został ciężko ranny w twarz Gen. Orzegorz, zostałam jako lekarz przydzielona do opieki nad Nim i do 13.IX przetrzymywałam wraz z Nim przy ul. Wspólnej 44, równocześnie doglądając pracy w punkcie łączności. Gdy jednak bomba zniszczyła ten dom przeniesiliśmy się rannego do Pasty przy ul. Piusa, gdzie przebywał Gen. Bór. Tam nastąpiła nas kapitulacja.

Zostałam wyznaczona do podjęcia obrotu ze względu na dużą ilość siostrzeńskich dziewcząt potrzebujących opieki dojrzałych kobiet.

Totył w niewola : od 10.IX do 10.X.44 w obozie przejściowym w Landsdorf, gdzie przebywałam jako lekarz. Następnie od 10.X. do wyzwolenia 23.IV.45 w obozie-hospitalu Zeltthal w Siedlcu.

Wyjazd z obozu konwojem konnym zorganizowanym przez nas - 16 maja powrót do kraju 30 maja 1945 roku

Odznaczona w wojnie przez Armii Krajowej, Krzyż Walecznych (2 razy)

za zgodność
Wawpwi

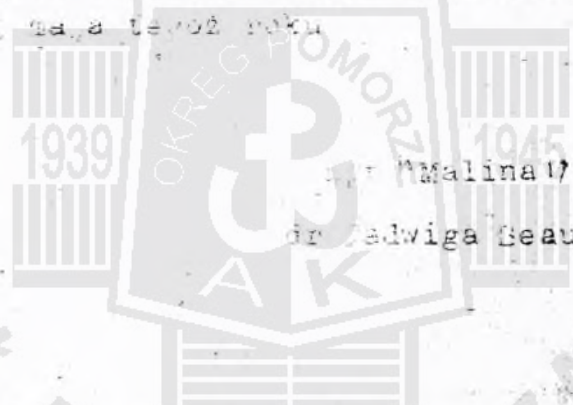
bomby

Po wybuchu węgry w PKO 4 września, gdzie został ciężko ranny w twarz
gen. Grzegorz, został jako lekarz przydzielona do opieki nad Nim
i do 13.IX przebywałam wraz z Nim przy ul. Wspólnej 44, równocześnie
prowadząc prace w powstaniu iaczności, gdy jednak bomba zniszczyła ten
dom przesiedliłam się z rodzicami do Partii przy ul. Piłsudskiego, gdzie przebywał
gen. Grz. Gen. została nas zapizulacja.

Postawiam wynezwore do pójscie do obozu ze względu na dużą ilość
niebezpiecznych dziewcząt potrzebujących opieki dojrzałych kobiet.

Byłam w niewoli od 4.IX do 30.X.44 w obozie przejściowym
w Białymostku, gdzie pracowałam jako lekarz. Następnie od 30.X. do wyzwolenia
15.IV.45 w obozie-eksploatacyjnym w Zambrowie nad Ślęzą.

Byłam w obozie konwojem konnym zorganizowanym przez nas - 16 ma
byłam do pracy w szpitalu w roku

Amalina 17

dr. Edwiga Beaupré

Odnaczenia wojenne: medal wojska, krzyż Armii Krajowej,
Krzyż Walecznych /2 razy/

za zgodności
Beaupré

W piątek 14 grudnia 1902 r. w Warszawie

1-3

nr 238 1902 r.

Wobec Zgromadzenia Właścicieli - w sprawie...

Przed wyznaczeniem w tym celu komisji w skład której wchodzić...

W 1930 roku powstała Fundacja, której celem jest...

Faint, illegible handwritten text continues across the page, likely detailing the history and purpose of the fund.

Po powrocie do kraju przejechał do 1453 w Szpitalu Nowożytnym
 i w następstwie wprowadzenia do niego nowego zarządcy, przez niego
 Szpital podjął się, która nazwana jest szpitalem Nya szpitalem
 Po przybyciu z 4 funduszy szpitalnego Marszałka, między innymi
 między innymi funduszy szpitalnego

Odznaczono mianami szpitalnego, odznaczono mianami szpitalnego i szpitalnego

Między innymi: 2 Medaliki szpitalnego szpitalnego
 4 Medaliki szpitalnego szpitalnego
 Medaliki szpitalnego szpitalnego
 Medaliki szpitalnego szpitalnego

Zawód szpitalnego szpitalnego

Bełunski

Leopold Antoni Jankowski, pseudonim

nr 238 1902 r.

oprac. Zygmunt Klem. Szwedziak - poseł i senator R. 12
młodszy syn dr. S. Szwedziaka - kierownik kabina i sekretarza U.

Pracował w komisariacie w Sybirze, w pow. Wieliczka, gdzie prowadził dom, a później pracował w społeczeństwie. Założył Hotel Gospodym Wielkich
w pow. Wieliczka, funkcjonował przez kilka lat.

W 1930 rozpoczął studia medyczne na U. J. w Krakowie, uzyskał dyplom
doktora 23.10.1934 r., uzyskał tytuł lekarza. Pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu
zoohygienicznym przy ul. Paderewskiego 10. Z tamtego

wyprowadził do Krakowa, gdzie pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu
parazytologicznym, gdzie pracował przez kilka lat. W 1939 r. został
wcielony do Armii Krajowej, gdzie pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu

W styczniu 1940 r. został aresztowany i przewieziony do Zwornicy, w pow. Ustronie
Miejskie, gdzie pełnił funkcję lekarza. W 1941 r. został aresztowany
w Krakowie i przewiezony do Łodzi, gdzie pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu

W 1942 r. został aresztowany w Łodzi i przewiezony do Warszawy, gdzie
pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu. W 1943 r. został aresztowany
w Warszawie i przewiezony do Łodzi, gdzie pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu

W 1944 r. został aresztowany w Łodzi i przewiezony do Warszawy, gdzie
pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu. W 1945 r. został aresztowany
w Warszawie i przewiezony do Łodzi, gdzie pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu

W 1946 r. został aresztowany w Łodzi i przewiezony do Warszawy, gdzie
pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu. W 1947 r. został aresztowany
w Warszawie i przewiezony do Łodzi, gdzie pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu

W 1948 r. został aresztowany w Łodzi i przewiezony do Warszawy, gdzie
pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu. W 1949 r. został aresztowany
w Warszawie i przewiezony do Łodzi, gdzie pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu

W 1950 r. został aresztowany w Łodzi i przewiezony do Warszawy, gdzie
pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu. W 1951 r. został aresztowany
w Warszawie i przewiezony do Łodzi, gdzie pracował w szpitalu, a następnie w szpitalu

Po powrocie do kraju pracowała do 1930 w Szpitalu Narodowym
w Warszawie w poradni dla kobiet, oraz w różnym czasie
Szkoła Pedagogiczna w Warszawie, i wicekierownik Była członkini
Pracownicy ZG Towarzystwa Inżynierskiego, Młodzieżowy, autorem
przewodnika i zarysów

Udziałowała w organizacjach, oddziaływaniami w społeczeństwie i cywilizacji.

Wzrost 160 cm, 2 kciuki, 1 palec, 1 palec, 1 palec
4 kciuki, 1 palec, 1 palec, 1 palec
Kształcenie: Nowy Orzeł, Polska
Młodzież Edukacyjna, Warszawa

Zmarła 15 X 1954 w Warszawie

Bełunski

T/1-5

Jadwiga Beauprè

Ojciec : Zygmunt Klemensiewicz - poseł i senator RP

Matka : Jadwiga z Sikorskich Klemensiewicz - mgr farmacji

Urodz. w Krakowie dnia 23.X.1902 roku

Wzrost: 160 cm, ciężyła: 50 kg, kolor włosów: ciemny, kolor oczu: ciemny

Praca: w Krakowie, od 1922

Praca: w Krakowie, od 1924

Praca: w Krakowie, od 1924

X Pracowała w latach 1922-1924 na wsi w Sycieczkowie pow. Wieliczka gdzie zajmowała się pracami domowymi - była prezesem Koła Rolniczego w Sycieczkowie i prezesem Koła Wioślarzy Wiejskiej. W 1924 przeprowadziła kursy wioślarskie i założyła przedszkole które funkcjonowało przez kilkanaście lat. X

w roku 1930 podjęła studia lekarskie w Krakowie na UJ. Dyplom lekarza medycyny zdobyła w roku 1935. W 1935 roku medycyny w roku 1935 na podstawie pracy z zakresu "Wpływ kastracji na regenerację u aksolotli" pisała pracę doktorską pod kierunkiem prof. Feliksa Godlewskiego. Pracę podjęła w Szpitalu im. S. Marcinkowskiego w roku 1936 i pracowała tam z przerwą wojenną do 1945 roku.

Od roku 1933 rozpoczęła pracę w poradni dla kobiet w Nowej Hucie potem w izole porodowej a następnie w Szkole Rodzenia do roku 69. W roku 1969 Szkołę Rodzenia przeniesiono do Krakowa, do Miejskiego Ośrodka Matki i Dziecka i tam pracowała do ostatnich dni życia.

Pracując w Nowej Hucie założyła pierwszą w Polsce pol. Poradnię Świadomego Macierzyństwa a potem w 9 województwach Polski południowej. Napisała szereg broszur i ulotek z zakresu zapobiegania ciąży i przygotowanie do porodu. Była członkiem Prezydium ZG tegoż Towarzystwa, oraz była członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Psychoprofilaktyki porodowej.

Praca w konspiracji

Zaraz po zajęciu Krakowa przez Niemców rozpoczęła pracę w szpitalu PCK przy ul. Skarbowej 2, który stał się szpitalem jenieckim który zorganizował jej ojciec Zygmunt Klemensiewicz. Tam pomagała w ułatwianiu ucieczki wielu żołnierzom i oficerom. Pomagała też niektórym oficerom będącym na wolności w przechodzeniu granicy

W styczniu 1940 roku została zsygnalizowana i weszła w skład krakowskiego ugrupowania ZOR, gdzie pracowała w łączności.

W kwietniu 1942 wraz z Feliksem Beauprè został aresztowany w słynnym łapance w Kawiarni Piastków, został wywieziony do Oświęcimia i zamordowany 27 maja 1942.

Niemal równocześnie ZOr ucierpiał z powodu bardzo dużej ilości wpadek, a ci którzy ocalili - dostali rozkaz opuszczenia Krakowa. Od roku 1942 przebywała w Warszawie na fałszywych papierach. Wkrótce po przyjeździe została zatrudniona w łączności KG Armii Krakowej w komórce pod kryptonimem "Ogary" obsługującej szefa sztabu AK. Początkowo dublowała swoją przełożoną, a po jej aresztowaniu prowadziła "Ogary" sama. Służbę przy Szefie Sztabu pełniła na zmianę z panią ps "Ewa" .

W okresie powstania prowadziła duży punkt łączności przy ul. Wspólnej ** 37, który później otrzymał kryptonim "Malina" ~~ka~~ Tam przebywała pierwszy miesiąc powstania, kierując w miarę możliwości łącznością między oddziałami walczącymi a dowódcami, a później Komendą Główną . Po wybuchu bomby w PKO w początku września gdy został ciężko ranny w twarz Gen. Grzegorz, została jako lekarz przydzielona do opieki nad nim i do 13 września przebywała z nim przy ul. Wspólnej 44, równocześnie degradując służby w punkcie łączności. Gdy bomba zniszczyła dom przeniesiono rannego do Pasty i ta zastała ją kapitulacją.

Została wyznaczona do pójścia do obozu ze względu na bardzo dużą ilość młodziutkich dziewcząt potrzebujących opieki.

Do niewoli poszła dnia 4.X.1944 - przez miesiąc przebywała w obozie przejściowym w Lamsdorf, pracując tam jako lekarz, a ~~zastępcę~~ następnie przewieziono ją wraz z chorymi i rannymi kobietami do obozu - szpitala w Zeithen, gdzie pracowała jako komendantka kobiecego obozu i jako lekarz do wyzwolenia obozu 23.IV.44 roku.

Dnia 16 maja zorganizowanym konwojem konnym wyruszyła do Kraju, gdzie dotarła 31 maja, a już 5 czerwca podjęła pracę jako lekarz w szpitalu im. G. Narutowicza.

ELŻBIETA ZA

M. Lempert

Jadwiga Beauprè

Ojciec : Zygmunt Klemensiewicz - poseł i senator RP

Matka : Jadwiga z Sikorskich Klemensiewicz - mgr farmacji

Dr.w Krakowie dnia 23.X.1902 roku

Małżeństwo z Feliksem Beauprè w roku 1921

Dzieci : Ewa ur.1922

Jerzy ur.1924

Maciej ur.1925

X
Przez 9 lat mieszkała na wsi w Szybowcach pow.Wieliczka gdzie zajmowała się domem dzieci. Później była prezesem Koła Rolniczego w w. Szybowcach pow. Wieliczka Kłodzkiej Wsi. Ona przetrzymała koło w Szybowcach i założyła przedszkole które funkcjonowało ~~do roku 1939~~ dłużej. X
w roku 1939 rozpoczęła studia medyczne w Krakowie na UJ. Dyplom lekarza medycyny uzyskała w roku 1945. Praca medycyny w roku 1938 na podziemnej pracy w Szpitalu Wpływ kastracji na regenerację płci. Praca w Szpitalu im. J. Godlewskiego. Pracę podjęła w Szpitalu im. J. Godlewskiego w roku 1936 i pracowała tam do przerwy wojennej w 1939 roku. Od roku 1939 pracowała w Szpitalu im. J. Godlewskiego w Nowej Hucie potem w Szpitalu im. J. Godlewskiego w Szpitalu Rodzenia do roku 69. W roku 1949 Sokoła przeniesiono do Krakowa, do Miejskiego Szpitala Matki i Dziecka, tam pracowała do ostatnich dni życia.

Pracując w Nowej Hucie założyła klub walców. Poradnię Świadomego Macierzyństwa potem w 9 województwach Polski południowej. Napisała serię broszur i ulotek z zakresu zapobiegania ciąży i przygotowania do porodu. Była członkiem Prezydium Zgromadzenia Towarzystwa, oraz była członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Psychoprofilaktyki porodowej.

Praca w konspiracji

Maraz po zajęciu Krakowa przez Niemców rozpoczęła pracę w szpitalu PKK przy ul. Skarbowej 2, który stał się szpitalem jenieckim który zorganizował jej ojciec Zygmunt Klemensiewicz. Tam pomagała w ukrywaniu ucieleści wielu żołnierzom i oficerom. Pomagała też niektórym oficerom będącym na wolności w przechodzeniu granicy.

W styczniu 1940 roku została aresztowana i weszła w skład krakowskiego ugrupowania ZOR, gdzie pracowała w łączności. W kwietniu 1942 mł. Feliks Beauprè został aresztowany w słynnym kawiarni Płastyków, został wywieziony do Oświęcimia i zamordowany 27 maja 1942.

Niemal równocześnie ZOr ucierpiał z powodu bardzo dużej ilości wpadek, a ci którzy ocalili - dostali rozkaz opuszczenia Krakowa. Od roku 1942 przebywała w Warszawie na fałszywych papierach. Wkrótce po przyjeździe została zatrudniona w łączności KG Armii Krakowej w komórce pod kryptonimem "Ogary" obsługującej szefa sztabu AK. Początkowo dublowała swoją przełożoną, a po jej aresztowaniu prowadziła "Ogary" sama. Służbę przy Szefie Sztabu pełniła na zmianę z panią ps "Ewa" .

W okresie powstania prowadziła duży punkt łączności przy ul. Wspólnej ~~nr~~ 37, który później otrzymał kryptonim "Malina" ~~ka~~ Tam przebywała pierwszy miesiąc powstania, kierując w miarę możliwości łącznością między oddziałami walczącymi a dowódcami, a później Komendą Główną . Po wybuchu bomby w PKO w początku września gdy został ciężko ranny w twarz Gen. Arze gorz, została jako lekarz przydzielona do opieki nad nim i do 13 września przebywała z nim przy ul. Wspólnej 44, równocześnie doglądając służby w punkcie łączności. Gdy bomba zniszczyła dom przeniesiono rannego do Pasty i ta zastała ją kapitulacja.

Została wyznaczona do pójścia do obozu ze względu na bardzo dużą ilość młodzieńskich dziewcząt potrzebujących opieki.

O niewoli poszła dnia 4.X.1944 - przez miesiąc przebywała w obozie przejściowym w Lamsdorf, pracując tam jako lekarz, a ~~z~~ następnie przewieziono ją wraz z chorymi i rannymi kobietami do obozu - szpitala w Teitheim, gdzie pracowała jako komendantka kobiecego obozu i jako lekarz do wyzwolenia obozu 23.IV.44 roku.

Dnia 16 maja zorganizowanym konwojem konnym wyruszyła do kraju, gdzie dotarła 31 maja, a już 5 czerwca podjęła pracę jako lekarz w szpitalu im. G. Narutowicza.

M. S. S.

Dr Jadwiga Beaupré urodziła się w Krakowie dnia 23 października 1902 r. Ojciec - Zygmunt Klemensiewicz był znanym działaczem społecznym, posłem senatorem RP, długoletnim Dyrektorem Ubezpieczalni Społecznej. Matka - Jadwiga z Sikorskich - była jedną z trzech pierwszych kobiet studiujących na Uniw. Jag. farmację, którą ukończyła z tytułem magistra.

W roku 1921 Jadwiga Klemensiewicz wyszła za mąż za Feliksa Beaupré inż. Agronomii UJ. Przez 9 lat mieszkała w Sygneczowie koło Wieliczki, gdzie wraz z mężem zajmowała się niedużym mająteczkiem kupionym przez Jej rodziców. Tamprzyszły kolejno na świat dzieci : Ewa, Jerzy i Maciej. Na wsi obydwójce pp. Beaupré rozwinęli intensywną działalność społeczną. Mąż był prezesem Koła Rolniczego i Koła Młodzieży Wiejskiej. Pani Beaupré prowadziła Koło Gospożyn - założyła, co na owe czasy było niezwykle wydarzeniem przedszkole dla dzieci wiejskich. Ponieważ do najbliższego lekarza było daleko p. Beaupré często udzielała rolnikom pierwszej pomocy w nagłych wypadkach, opatrywała rany itp. Wtedy prawdopodobnie poraż pieczy zaczęło w Niej kiełkować zmiłowanie do przyszłego zawodu.

Gdy dzieci dorosły do wieku szkolnego trzeba było wyjechać do Krakowa. Wtedy p. Beaupré zdecydowała się na podjęcie studiów medycznych. Nie była to łatwa decyzja - dom, troje dzieci i prawie dziesięcioletnia przerwa w nauce. nie dawały wielkich szans na zrealizowanie tego marzenia.

A jednak, pokonując wszystkie przeszkody p. Beaupré rozpoczęła studia w roku 1930 i jako jedna z celererek / prawie wszystkie egzaminy zdawała na celująco / w roku 1936 zdobyła dyplom lekarza ~~medy~~, a w roku 1938 dyplom doktora medycyny na podstawie pracy z zakresu biologii prowadzonej pod kierunkiem prof. Emila Godlewskiego.

Już w roku 1936 rozpoczęła pracę na oddziale położniczo-ginekologicznym w szpitalu im. G. Narutowicza i z przerwą wojenną pracowała tam do roku 1953.

Po wybuchu wojny i zajęciu Krakowa przez Niemców dr Beaupré pracowała w zorganizowanym przez Jej Ojca szpitalu jenieckim FCK przy ul. Skarbowej. Tam również poza pracą medyczną pomagała w organizowaniu i ułatwianiu ucieczek żołnierzy i oficerów.

Od roku 1940 rozpoczęła pracę w konspiracji. Weszła w skład krakowskiego ugrupowania ZOR / Związek Odbudowy Rzeczypospolitej/, który po reorganizacji wszedł w skład ~~XX~~ ZWZ, a następnie Armii Krajowej.

W roku 1942 Feliks Beaupré zostaje aresztowany w słynnej łapance U Plastyków, wywieziony do Oświęcimia i Tam rozstrzelany.

W tym samym nieomal okresie w ZCR następuje olbrzymia wpadka - dr Beaupré cudem uniknąwszy aresztowania wyjeżdża z Krakowa. Początkowo ukrywa się w okolicach Turbacza, a następnie pod fałszywym nazwiskiem ~~xxxxxxx~~ ~~xxxxxxx~~ przenosi się do Warszawy. Tam pracuje w Komendzie Głównej AK w dziale łączności. Podczas Powstania prowadzi duży punkt łączności, który po pewnym czasie od Jej pseudonimu przybiera kryptonim Malina. Po wybuchu bomby w PKO otrzymuje rozkaz sprawowania opieki nad ciężko rannym, jednym z Przywódców Powstania Generałem Grzegorzem Pełczyńskim. Po kapitulacji 4. października 44 roku została wyznaczona do pójścia do obozu za względu na dużą ilość młodych dziewcząt potrzebujących kobiecej i fachowej opieki. Początkowo przebywała w obozie przelotowym w Lamsdorf, pracując tam jako lekarka. Później została przewieziona z rannymi i chorymi kobietami do obozu-szpitala w Zeithen w Saksonii, gdzie była komendantką I oddziału. Po opuszczeniu obozu przez Niemców, które nastąpiło 22 kwietnia 45r, już 31 maja jest w Krakowie, a 5 czerwca podejmuje pracę w szpitalu im. G. Narutowicza.

Po powrocie z obozu dowiaduje się, że Jej starszy syn - Jerzy, po aresztowaniu w ostatnich dniach grudnia, zostaje wywieziony z więzienia na Montelupich w głąb Niemiec i ginie w nieznanych okolicznościach. Miał niecałe dwadzieścia lat.

Do roku 1953 dr Beaupré pracowała w szpitalu Narutowicza, a od I. IV. w tymże roku rozpoczęła pracę w Poradni K w Nowej Hucie i jednocześnie objęła opiekę nad Izłą Porodową. Nowa Huta była wtedy olbrzymim placem budowy. Napływały zewsząd, a głównie ze wsi tłumy młodych dziewcząt. W słynnych hotelach robotniczych szalały różne choroby. Tu trzeba było nie tylko leczyć, ale wprowadzić jakieś podstawowe zasady oświaty sanitarnej. Dr Beaupré z całym zapałem zabrała się do tej pracy. Z niewielkim gronem kolegów - społeczników odwiedzała hotele robotnicze, przeprowadzała liczne rozmowy, wygłaszała pogadanki z zakresu higieny higieny osobistej, zdrowia kobiet, pielęgnacji niemowląt itp. Początki były bardzo trudne - kobiety nie miały zaufania do lekarzy, stosowały okropne znachorskie metody leczenia, często wręcz niebezpieczne dla życia. Ale kropla drąży skałę - stopniowo kobiety nabierały zaufania do lekarzy, szczególnie dr Beaupré ze swoim taktem i urokiem osobistym umiała zjednać sobie ich zaufanie.

Beaupré

1/1-9

BEAUPRÉ z d. Klemensiewicz Jadwiga, dr med., ps. "Malina",
n.o. Janina Brzozowska, kpt. AK, komendantka centrali
łączności "Ogary" w sztabie kG AK (1902 - 1984)

Urodziła się 6 września 1902 r. w Krakowie, córka Zygmunta Klemensiewicza, posła na sejm i senatora RP, prezesa PCK w Krakowie i Jadwigi z Sikorskich, mgr. farmacji.

W 1921r. wyszła za mąż za inż. rolnika Feliksa Beaupré (absolwenta UJ) i zamieszkała w Sygniszowie pow. Wieliczka. Oboje pp Beaupré byli aktywnymi działaczami społecznymi: Feliks B. był prezesem Koła Rolniczego w Wieliczce i prezesem Koła Młodzieży Wiejskiej, Jadwiga B. prowadziła Koło Gospodyń Wiejskich, założyła przedszkole, które funkcjonowało wiele lat, a w nagłych przypadkach udzielała pierwszej pomocy sanitarnej. Miała trójkę dzieci: Ewę (1922), Jerzego (1924) i Macieja (1929).

W 1930 roku podjęła studia medyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1936r. uzyskała dyplom lekarza medycyny i podjęła pracę w szpitalu im. Gabriela Narutowicza na oddziale położniczo - ginekologicznym. W 1938r. zdobyła dyplom doktora medycyny na podstawie pracy z zakresu biologii, prowadzonej pod kierunkiem prof. Emila Godlewskiego.

Po wybuchu wojny i zajęciu Krakowa przez Niemców rozpoczęła pracę w szpitalu PCK na ul. Skarbowej, zorganizowanym przez jej ojca Zygmunta Klemensiewicza. Szpital ten stał się szpitalem jeńców wojennych. Oboje ułatwiali ucieczkę żołnierzom i oficerom, szczególnie w czasie ich przewożenia z obozu przejściowego do szpitala. W ten sposób pomogli w uwolnieniu kilkudziesięciu osobom. Pomagała też oficerom będącym na wolności w przekraczaniu granicy w Bieszczadach, m.in. mjr. Stanisławowi Fielforfowi, bratu gen. Emila Fielforfa.

W styczniu 1940r. została zaprzysiężona przez dr Kazimierza Ostrowskiego ps. "Olesza" i weszła w skład krakowskiego ugrupowania Związku Obrońców Rzeczypospolitej - ZOR, który po reorganizacji wszedł w skład ZWZ - AK. Pracowała w łączności.

W kwietniu 1942r. mąż jej został aresztowany w słynnej łapance w Kawiarni Plastyków. Wywieziony do Oświęcimia został zamordowany 27 maja 1942r. Niemal równocześnie nastąpiły aresztowania wśród członków ZOR. Dr Beaupré dostała rozkaz opuszczenia Krakowa.

Początkowo ukrywała się w okolicach Turbacza, następnie, na fałszywych papierach na nazwisko Janina Brzozowska ps. "Malina", przeniosła się do Warszawy i wkrótce została zatrudniona w centrali "Ogary" obsługującej szefa Sztabu Komendy Głównej AK płk/gen Tadeusza Fełczyńskiego ps. "Grzegorz". Początkowo zastępowała Halinę Czarnocką ps. "Maryla Bonińska", a po jej aresztowaniu (23.IV.1943r.) prowadziła "Ogary" samodzielnie. Zadaniem tej centrali było utrzymywanie łączności między szefem sztabu a Komendantem Głównym AK i jego zastępcą, z wszystkimi szefami oddziałów Sztabu, komendantami Obszarów i Okręgów, a także Delegaturą Rządu przez centralę "Basia". Nadto utrzymywanie łączności z Naczelnym Wodzem i jego Sztabem zagranicą oraz bazami i placówkami łączności zagranicznej, za pośrednictwem centrali "Berta". Jednocześnie pełniła służbę przy szefie sztabu na zmianę z jego sekretarką Hanną Dulęba ps. "Ewa".

W zakres jej obowiązków wchodziło dostarczanie konspiracyjnej korespondencji do i od szefa sztabu, kierowanie siecią alarmową centrali - uruchamianą w wypadkach aresztowań i zdarzeń specjalnych, kierowanie kolportażem prasy konspiracyjnej przeznaczonej dla sztabu, utrzymywanie bezpośredniej łączności z pozostałymi centralami KG: "Pudle" i "Kundle", wyszukiwanie lokali konspiracyjnych i melin dla pracy centrali i podległych jej komórek, administrowanie nimi, zaopatrywanie pracowników i lokale w skrytki, prowadzenie spraw finansowych sztabu. Organizowała spotkania i doprowadzała niektórych rozmówców do lokali szefa sztabu, a także dyżurowała w nich w czasie spotkań z Komendantem Głównym, jego zastępcą, komendantami obszarów i okręgów i innymi. Na rozkaz "Grzegorza" uczestniczyła w odprawach organizowanych przez inne komórki KG AK. W chwili obejmowania przez nią centrali pracowało w niej 30 kobiet.

*M. Beaupre
- 6 lipca 1943
wysłany do
p. Kabacinski
P*

Na okres powstania wyznaczono jej punkt łączności na Starym Mieście. W ostatniej jednak chwili nastąpiła zmiana i punkt "Malina" (od jej pseudonimu) znalazł się na ul. Wspólnej 37. Przy pomocy dużej grupy łączniczek utrzymywała łączność między oddziałami walczącymi a dowódcami i później komendą Główną. Tam przebywała przez pierwszy miesiąc powstania. 4 września w gmachu FKO wybuchła bomba. Ciężko ranny został gen. "Grzegorz". Jako lekarz dostała rozkaz opieki nad nim. Do 14 września przebywali na ul. Wspólnej 44. Równocześnie kierowała punktem łączności. Kiedy i ten budynek został zbombardowany rannego przeniesiono do bud. PASTY na ul. Piusa, gdzie przebywał dowódca AK gen. Tadeusz Komorowski ps. "Bór". Mimo, że kwaterowały tam najwyższe władze AK - panował głód. Odżywiano się tylko nieokraszoną kaszą "plujką", czego nie mógł jeść ranny w twarz gen. "Grzegorz". Dla niego codziennie musiała od kogoś wyżebrywać kaszkę, co było zadaniem niełatwym.

Po upadku powstania została wyznaczona do pójścia do niewoli. Duża ilość pojmanyh młodych dziewcząt wymagała odpowiedniej opieki.

Jako jeniec opuściła Warszawę 5 października z V Oddziałem Sztabu (łączność) KG AK, do którego należała.

Kolumnę jeńców prowadzili "Bór" i "Grzegorz". Na placu koło Politechniki stanęli i salutując odebrali defiladę odchodzących do niewoli. Później jeszcze z daleka widziała jak wsiadali do samochodów.

Z Obozu przejściowego w Czarowie została przewieziona do obozu w Lamsdorf (Łambinowice k/Opola). Znalazło się tam ponad 1000 kobiet - żołnierzy AK. Pokażna ich liczba była chora i ranna. Były przypadki szkarlatyny, która zaczęła się rozszerzać.

Niemcy bardzo bali się chorób zakaźnych, spełniali więc żądania dr Beaupré i oddali do jej dyspozycji niewielki barak, w którym odizolowano chore i stworzono im znośne warunki.

Jako jedyny początkowo lekarz cały dzień miała wypełniony pracą. Na szczęście po kilku dniach zgłosiła się do pomocy dr Ewa Rajewska ps. "Winka" - internistka.

Zawód lekarza postawił "Malinę" w obozie w szczególnej sytuacji do jej wojskowych przełożonych, wyznaczonych jeszcze w Warszawie. M.in. znajdowała się tam mjr Janina Karaś ps. "HK" - szef V Oddziału Sztabu, jej najwyższa władza w łączności. Niemcy jednak nie uznawali kobiet w wojsku i ich stopnie i dystynkcje nic dla nich nie znaczyły. Natomiast lekarz - to jedyny autorytet jaki gotowi byli uznać. Z tego powodu to ona załatwiała sprawy z komendą niemiecką, nie tylko dot. spraw medycznych, ale i ogólnych. Zawsze ją zawiadamiano o spotkaniach i choć towarzyszyły jej zawsze wyższe stopniem, wyznaczone przez dowództwo komendantki, to tylko z nią rozmawiano, tym bardziej, że w przeciwieństwie do pozostałych pań, znała język niemiecki.

Kobiety - jeńcy opuściły Lamsdorf 30 października. Zdrowe wyładowano w Müllberg, chore i ranne (60 osób) pod opieką dr Beaupré i 14 os. personelu sanitarnego przewieziono do Zeithain.

Był to olbrzymi międzynarodowy szpital - obóz, liczący ponad 13 tyś. ludzi. Znalazły się tam wszystkie powstańcze szpitale wojskowe z wysokokwalifikowanym personelem lekarskim i pielęgniarским, z pełnym wyposażeniem w sprzęt i zaopatrzeniem w leki i środki opatrunkowe. Liczba Polaków wynosiła 2500 osób, w tym ok. 1600 rannych i chorych. Z uwagi na płonice jaka panowała wśród dziewcząt, szpital przybyły z Lamsdorf został odizolowany od obozu głównego. W ten sposób powstał Oddział II, którego komendantką została kpt. dr Jadwiga Beaupré. Dzięki zdecydowaniu i powoływaniu się na konwencję genewską, zdołała zorganizować znośne warunki egzystencji, a odosobnienie spowodowało życie się dziewcząt i spędzanie czasu w sposób celowy. 17 listopada doszło 81 nowych dziewcząt pod dowództwem ppor. Bogny Domańskiej ps. "Bogna", dochodziły też dziewczęta z dużego obozu. tak, że Oddział II liczył ponad 300 osób. W miarę powrotu chorych do zdrowia życie organizowała w/g regulaminu obowiązującego w obozach wojskowych. Wyznaczyła komendantki poszczególnych sal, wprowadziła regulamin dostosowany do danych warunków. Dzięki wysokiemu poziomowi osób znajdujących się w obozie zorganizowano nauczanie na poziomie gimnazjalnym i licealnym, naukę języków obcych, powstał chór, urządzano przedstawienia teatralne, wygłaszano pogadanki i odczyty.

Od 3 stycznia 1945r. zaczęto grupami wywozić kobiety - żołnierzy na roboty, a podoficerów i oficerów do obozów. Pozostałe rekonwalescentki i chore przeniesiono do obozu dużego na Oddział I w dniu 31 stycznia 45r.

Z myślą o haosie, jaki może powstać wraz ze zbliżeniem się frontu, w ścisłej konspiracji, doprowadziła do zorganizowania i wyszkolenia plutonu porządkowego, na którego dowódcę wyznaczyła por. Barbarę Rettinger, ^{na} awszefa st. sierż. Barbarę Matysównę. Później, w porozumieniu z polskim komendantem szpitala - obozu, płk. dr. Leonem Strehlem, zorganizowała kobiecą kompanię osłonową.

Dr "Malina" była "duszą" Oddziału II, jej takt, kultura i urok osobisty jednały ludzi, nawet władze obozowe. Jej mały pokój, którym jako lekarz dysponowała też na Oddziale I, stał się centrum życia obozowego. Zbierano się tam na pogawędki, rozmowy i poważne dyskusje. Ppor. Bogna Domańska wspomina "... jest ona nie tylko lekarzem lecz przede wszystkim wspinałą kobietą, która swym czarem umie poskromić najdziksze serca. Nawet Niemcy pokornie spełniają jej życzenia i możliwie się zachowują. A my poprostu kochamy ją i staramy się ułatwić jej trudną pracę".

Głęboko przeżyła śmierć Eli Rzepeckiej chorej na gruźlicę, która nastąpiła niespodziewanie szybko i tragiczną śmierć 18-to letniej Krystyny Nogajówny z Poznania, zastrzelonej przez Niemca z wieżyczki wartowniczej, kiedy siedziała na swym łóżku. Podobno przyczyną było nie dość szczelnie zasłonięte okno. Dr Beaupré była na miejscu i nic już nie mogła pomóc - kula przebiła serce.

Były też chwile bardziej radosne, W tym jedynym obozie, w którym obok mężczyzn były kobiety, zdarzały się śluby, narodziny dzieci i chrzty.

Obóz w Zeithain został wyzwolony 23 kwietnia 45r. przez wojska radzieckie. Niemcy opuścili go 22-ego i zaraz po ich wyjściu służbę wartowniczą i porządkową objęły polskie kompanie męska i kobieca. Polski komendant obozu płk dr L. Strehl apelował o pozostanie w obozie tak, że niewielu tylko Polaków opuściło go natychmiast. Natomiast ciężko chorzy Włosi (120 os.) i Rosjanie (ponad 200 os) pozostali bez opieki służb medycznych i sanitarnych. Polacy przejęli opiekę nad nimi. Dr Beaupré zmobilizowała 280 kobiet, które zajęły się przede wszystkim czyszczeniem okropnych brudów jakie tam panowały. Jeńcom rosyjskim medycyna już nic pomóc nie mogła. Chorzy na gruźlicę już nawet jeść nie mogli.

Ostatnie tygodnie pobytu w obozie zajęły przygotowania do powrotu do kraju. Organizacją konnego konwoju dla ponad 200 osób zajął się por. Kummandt ps. "Tokarski". Wyruszone 16 maja i po 2 tygodniach 31 maja dotarła do Krakowa.

T/1-14

Wojna zabrała jej męża i syna Jerzego, aresztowanego przez Niemców 8 stycznia 45r., wywieziony w głąb Niemiec zginął w nieznanymi okolicznościach.

Już 5 czerwca podjęła przerwana przez wojnę pracę w szpitalu im. G. Narutowicza. Pracowała tam do 1953r. W tym roku przeszła do pracy w Poradni dla Kobiet i Izbie Porodowej, a potem do Szkoły Rodzenia w Nowej Hucie. Walczyła z beznadziejnymi warunkami higienicznymi, w jakich przyszło żyć kobietom w czasach budowy kombinatu. Przeprowadzała inspekcje hoteli robotniczych, rozmawiała z kobietami, uczyła je higieny osobistej, wygłaszała odczyty nt. ciąży, rodzenia i pielęgnacji niemowląt. Założyła pierwszą w południowej Polsce Poradnię Świadomego Macierzyństwa, a potem jeszcze w 9-ciu województwach. W 1969r. Szkołę Rodzenia przeniesiono do Krakowa do Miejskiego Ośrodka Matki i Dziecka i tam pracowała do ostatnich dni życia.

Napisała szereg broszur i publikacji naukowych dotyczących ciąży i przygotowania do porodu.

Była członkiem Zarządu Głównego Towarzystwa Świadomego Macierzyństwa oraz członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Psychoprofilaktyki Porodowej. Zmarła 15 listopada 1984r.

W Krakowie uczczono Jej pamięć nazywając Szkołę Rodzenia im. Jadwigi Beaupré, a od 1988r. Jej imienia jest Szkoła Powszechna w Sygneczowie. Odznaczona m.in.:

Krzyżem Walecznych - 2x
Medalem Wojska - 4x
Krzyżem Armii Krajowej

Bibliografia:

1. Jadwiga Beaupré ps. "Malina", kpt. AK, Przebieg pracy w konspiracji (ze zbiorów rodzinnych Macieja Beaupré)
2. Jadwiga Beaupré, W obozie Lamsdorf, Przegląd Lekarski 1971, nr. 1 s. 114 - 118
3. Jadwiga Beaupré, Relacja lekarki z Zeithain, Przegląd Lekarski 1974, nr 1, s. 200 - 209
4. Maciej Beaupré, relacja - "Jadwiga Beaupré"
5. Halina Czarnocka i in., Łączność, Sabotaż, Dywersja, Londyn 1985, s. 80 - 92
6. Stanisław Bayer, Szpital jeniecki w Zeithain, Przegląd Lekarski 1971, nr 1, s. 123 - 130
7. Zygmunt Kujawski, Z powstania Warszawskiego do obozu w Zeithain, Przegląd Lekarski 1971, nr. 1, s. 118 - 123
8. F. Bańkowska, K. Kabzińska, Dziewczęta ze stalagu VI C Oberlangen, DW Bellona, Warszawa 1998

Opracowała: Krystyna Wojtowicz

Jadwiga Beaupré 1902 – 1984

Jadwiga Beaupré, córka Zygmunta Klemensiewicza i Jadwigi z Sikorskich Klemensiewicz, urodziła się 23 października 1902 roku. Dzieciństwo spędziła u boku rodziców otrzymując w tym czasie dobre wykształcenie podstawowe i średnie. W 1921 roku poślubiła Feliksa Beaupré, żołnierza walk z bolszewikami w 1920 roku oraz, co nie było bez znaczenia dla jej późniejszych losów, absolwenta Wydziału Rolniczego UJ. Do 1929 roku zajmuje się domem i wychowywaniem dzieci. W tym czasie pan Beaupré jest zarządcą majątku rodzinnego w Sygnejczowie.

W 1930 roku Jadwiga Beaupré rozpoczyna studia medyczne. Decyzja jest następstwem jej zamiłowania do tego zawodu. Do tej pory będąc bardziej samoukiem z powodzeniem niosła pomoc ludziom ze wsi i z okolicy. Przedwojenne dzieje patronki Szkoły Podstawowej w Sygnejczowie to przede wszystkim praca społeczna w środowisku wiejskim. Jest założycielką przedszkola, przeznaczając na ten cel dwa pokoje dworskie. Ten oświatowy epizod cechuje się wprowadzaniem w życie nowoczesnych metod wychowywania dzieci ukierunkowanych na kształcenie. W tym domowym przedszkolu (w najlepszym czasie przewinęło się około 50 dzieci) dzieci były otoczone opieką medyczną. Jest założycielką Koła Gospodyń Wiejskich w Sygnejczowie oraz biblioteki.

Dyplom lekarza medycyny zdobyła w 1936 roku, natomiast miano doktora medycyny uzyskuje w 1938 roku. Jest to złożona praca z zakresu biologii pt. „Wpływ kastracji na regenerację u aksolotli” napisana pod kierunkiem prof. Emila Godlewskiego. Praktykę lekarską rozpoczyna w 1936 roku w szpitalu im.G. Narutowicza, gdzie pracowała z przerwą wojenną do 1953 roku.

Wybuch wojny zastaje Jadwigę Beaupré w Krakowie gdzie zaraz po kampanii wrześniowej podejmuje pracę w szpitalu PCK przy ul. Skarbowej 2 zorganizowanym przez jej ojca. Jest to szpital jeniecki, który w wielu przypadkach ułatwiał więźniom polskim w ucieczce. Do 1940 roku pomagała też niektórym oficerom w przekroczeniu „zielonej granicy”. W styczniu 1940 weszła w struktury konspiracyjne ZOR-u gdzie została zaprzysiężona przez dr Kazimierza Ostrowskiego pierwszego komendanta tej organizacji. Przyjmuje ps. „Sikorska”. Od początku działalności w podziemiu jest odpowiedzialna za łączność. Praca konspiracyjna na

terenie Krakowa trwa do 1942 roku, który w życiu Jadwigi Beaupré jest wyjątkowo tragiczny i przełomowy. W kwietniu tego roku aresztowany zostaje, w słynnej łapance w Kawiarni Plastyków, jej mąż aby w niespełna miesiąc później zginąć w Oświęcimiu. Wokół pani Beaupré zaciska się widmo aresztowania. Bazując na informacji o rychłym aresztowaniu przenosi się do Warszawy mieszkając pod fałszywymi papierami. W niedługim czasie zostaje zatrudniona w komórce łączności „Ogary” KG Armii Krajowej. Służbę przy Sztapie AK prowadzi pod ps. „Malina”.

W okresie powstania warszawskiego prowadziła duży punkt łączności. W drugim miesiącu walk zostaje przydzielona do opieki nad ciężko rannym gen. Grzegorzem. Przebywała na ul. Wspólnej 44 a później w budynku Pasty gdzie zastała ją kapitulacja. Do niewoli trafiła 4 października 1944 roku a następnie skierowana do obozu przejściowego w Lamsdorf . Pracuje tam jako lekarz. Następnie zostaje przewieziona wraz z chorymi i rannymi kobietami do obozu-szpitala w Zeithem, gdzie pracowała jako komendantka i lekarz sektora kobiecego do wyzwolenia 23 kwietnia 1945 roku. Za swoją działalność konspiracyjną zostaje odznaczona: 2 - krotnie Krzyżem Walecznych, Medalem Wojska Polskiego oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

16 maja 1945 roku organizuje konwój konny do Polski. Do Krokowa dociera 31 maja 1945 żeby 5 czerwca 1945 roku podjąć pracę w szpitalu im.G.Narutowicza.

Od 1953 roku rozpoczęła pracę w poradni dla kobiet a następnie w izbie porodowej w Nowej Hucie. Jest to jej kolejne wyzwanie, które porównuje do trudu pracy w konspiracji. Tutaj walczy z beznadziejnymi warunkami higienicznymi w jakich przyszło żyć kobietom, które doznały mniemanego zaszczytu budowy kombinatu oraz miasta dobrobytu i sukcesu. Do 1969 roku pracuje w Szkole Rodzenia. Od 1970 roku zostaje przeniesiona do Krakowa do Miejskiego Ośrodka Matki i Dziecka gdzie pracowała do ostatnich swoich dni.

Pracując w Nowej Hucie założyła pierwszą w Polsce Poradnię Świadomego Macierzyństwa. Jest autorką szeregu broszur i publikacji naukowych. Była członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Psychoprofilaktyki Porodowej. Zmarła w Krakowie 15 listopada 1984 roku w wieku 82 lat.

1/3

MATERIAŁY UZUPEŁNIĄJĄCE

- "Szkoła Podstawowa w Syneczku im. Jadwigi Beaufre" (fot. szkoły, akt nadania imienia, biogram J. Beaufre), 1998, nps. (księż), k. 5, s. 1-5 (+ fot.)

*Szkoła Podstawowa
w Sygneczowie*

im.

Jadwigi Beaupré

Uchwała nr XLI/500/98
Rady Miejskiej w Wieliczce
z dnia 18.06.1998r.

w sprawie: nadania imienia Szkole
Podstawowej w Sygneczowie.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie terytorialnym (tekst jednolity Dz.U. nr 13 poz. 74 z 1996r. oraz §2 ust. 1 załącznika do zarządzenia nr 14 MEN z dnia 19 czerwca 1992r. w sprawie ramowego statutu szkół publicznych dla dzieci i młodzieży (Dz.U. MEN nr 4 poz. 18).

Rada Miejska w Wieliczce
uchwała co następuje:

§ 1

Szkole Podstawowej w Sygneczowie nadaje się imię
Jadwigi Beaupré.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY MIEJSKIEJ
Zarebski
mgr inż. Zbigniew Zarebski

13/3

Jadwiga Beaupré

V Nazwiškowe karty informacyjne

AK
Kraków
WWE

Beaupré Jadwiga, ps. "Malina" (kpt.)
córka Zygmunta Klemensiewicza i Jadwigi Sikorskiej
"Sikorska"

Oktuchy wspomnień...

R. 7 1998 nr 28 s. 21-23 foto

[informacje o własnym udziale w konspiracji]

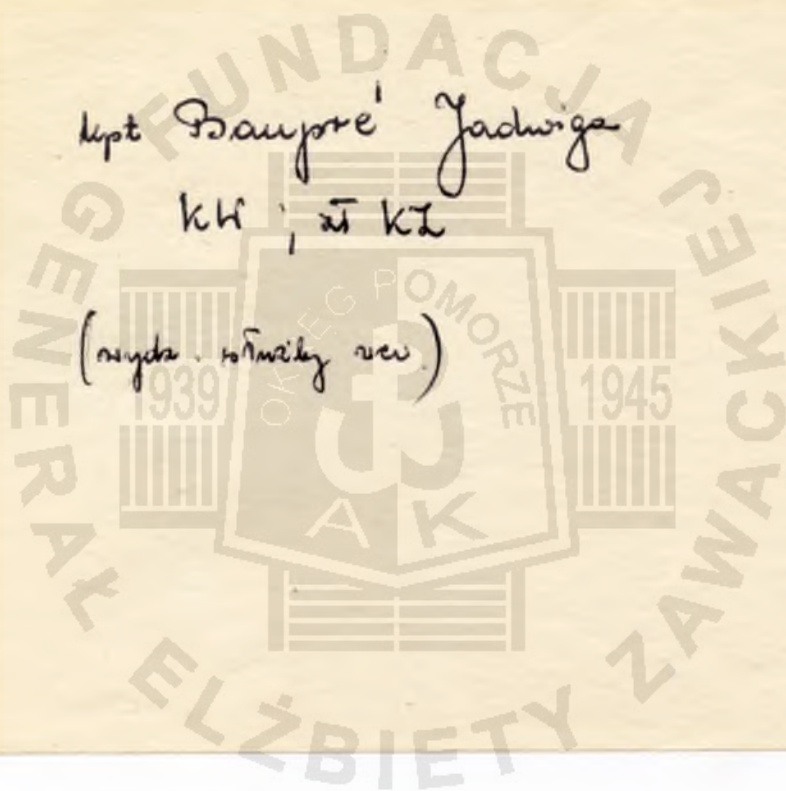
J. IV-K-00

oddz. V
kg AK

kpt. Braupre' Jachwiga

kh, at KI

(mucha. rotnicy wew.)

e

T. 1474; T. SPP
1

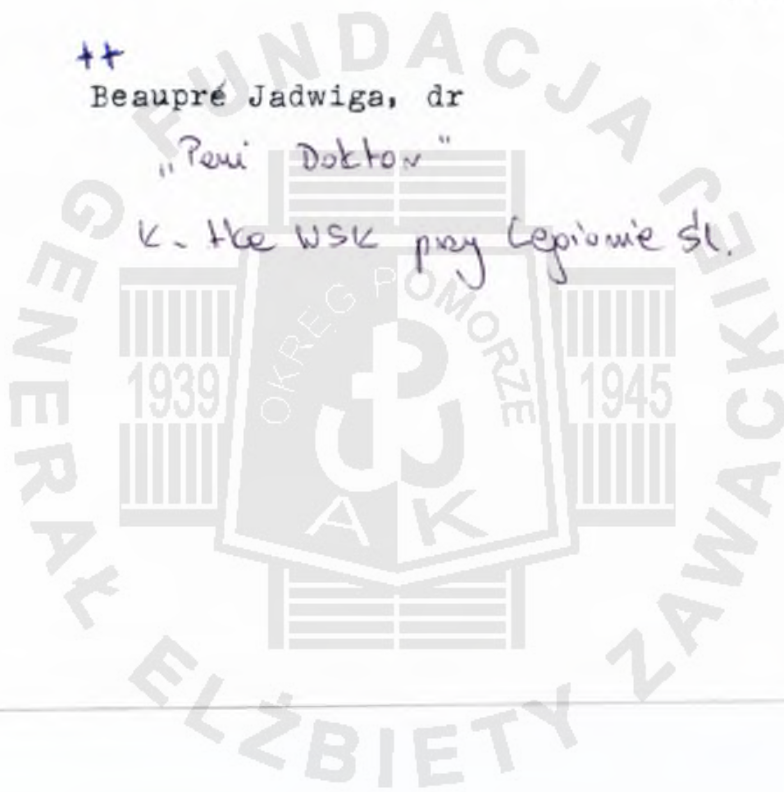
ZCR
Kraków

++

Beaupré Jadwiga, dr

"Pani Doktor"

K. H. WSK przy Lepiowie st.

dr Jolanta Beaupré

Wpłynęło dnia 19.06.
Licz. 1968 WSK 1001

Jadwiga Beaupr e

BEAUPRÉ Jadwiga

STRZEGOMSKIE ZAKŁADY
WYROBÓW PAPIEROWYCH
"UNIPAP" Spółka z o.o.
59-220 Legnica, Jaworzyńska 17/19

TECZKA DO AKT

SWW 1824-331

ZN-96/1

